

Уважаеми Организатори,

Казват, че най-добрите решения в живота се взимат тогава, когато опциите са сведени до една.

Ако трябва да бъда напълно откровен – първоначалният импулс не дойде от мен. Аз нямах избор дали да участвам, но имам пълен контрол върху това *как* ще участвам. Приемам този конкурс не като задължение, а като „насилствена иновация“ на собствения ми комфорт. В света на бизнеса често се озоваваш в ситуации, които не си избирал, но от които трябва да извлечеш максимум стойност. Затова съм тук – за да докажа, че дори когато съм поставен в рамка, мисленето ми остава извън нея. Искам да участвам, защото всяка принуда е просто маскирана възможност за победа.

Какъв искам да стана, когато „порасна“? Думата „пораснал“ звучи твърде статично. Аз се интересувам от **трансформация**. Виждам себе си не като служител с фиксирано работно време, а като **предприемач с мащаб**. Искам да бъда човекът, който вижда хаоса и създава структура; който вижда проблем и вместо да се оплаква, изгражда решение, което хората са готови да използват (и за което да плащат). Искам да се трансформирам в лидера, който не просто пише код или управлява процеси, а създава екосистеми. Предприемачът, в когото ще се превърна, няма да се страхува от риска, а ще знае как да го управлява.

Моето място в IT индустрията: Какво искам и какво – не?

В технологиите е лесно да се загубиш в детайлите. Аз имам ясен филтър:

- **Какво ИСКАМ да работя:** Искам да бъда там, където се създава **стойност и архитектура**. Искам да работя по продукти, които решават реални проблеми, а не просто съществуват. Вълнуват ме иновациите, *Scalability* (мащабируемостта) и стратегическото планиране на дигитални продукти. Искам работата ми да има видим резултат – от нула до едно.
- **Какво НЕ искам да работя:** Категорично не искам да бъда „черен работник“ в дигитална мина. Не искам да прекарвам дните си в поддръжка на остарели системи (*legacy code*), които просто трябва да бъдат оставени да умрат достойно. Не искам да бъда просто изпълнител на чужди, зле формулирани задачи без право на глас. Ако работата не изисква мисъл и креативност, а само механично писане – тя не е за мен.

В заключение: Аз съм тук, защото обстоятелствата го изискват, но ще остана и ще се боря за победа, защото амбицията ми го диктува.

С уважение, Иво Стоянов